

tigt, det findes paa et særligt Lovforslag. Under disse Omstændigheder har jeg ikke villet gaa videre, end det foreliggende Lovforslag rækker, og endda har jeg været i Tvivl om, hvorvidt man bør gaa saa vidt overfor Kommunerne, som Lovforslaget gør efter den Affattelse, det faar efter Udvalgets Forslag. Det er det, jeg har villet udtale ved det Forbehold, jeg har taget i Betænkningen, at saa længe det Spørgsmaal endnu er uafgjort, hvorledes det skal gaa, med Kommunerne hidtilværende Stats-tilskud, er jeg noget betænkelig ved at paalægge Kommunerne saa store Byrder, som ville blive Følgen af dette Lovforslags Vedtagelse. Jeg har dog ikke villet stille positivt Forslag til en anden Ordning eller en anden Fordeling, saa længe det nævnte Spørgsmaal staar uafgjort, men skulde Folketinget komme til igen at sysselsætte sig med dette Lovforslag om Børn af Enker og Enkemænd, efter at det andet Spørgsmaal om Kommunerne Stats-tilskud har fundet sin Afgørelse, er det for dette Tilfælde, at jeg forbeholder mig min Stilling paa dette Punkt.

Jeg skal endnu kun tilføje, at jeg har Sympati for at indføre faste Takster i dette Lovforslag eller i hvert Fald, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Munch) for nylig sagde, fastere Regler for Tilskuddenes Størrelse, end der nu findes. Jeg kan heller ikke helt undertrykke min Betænkelighed ved, at Enkemænd ere komme med under Lovforslaget. Jeg er ikke helt sikker paa, at man har overvejet alle de Konsekvenser, som kunne blive Følgen heraf, men jeg har undladt at tage et Særstandpunkt her for ikke at berede Lovforslaget Vanskeligheder. Dette staar for mig fremdeles, for det første som en ganske nødvendig Konsekvens af den foregaaende Udvikling af Lovgivningen paa dette Omraade og i det hele som et naturligt Led i vor sociale Lovgivning, som det vil være en Lykke at faa gennemført, naar det sker paa rette Maade. Jeg mener, at Udvalgets Ændringsforslag gennemgaaende ere Forbedringer, og jeg har derfor kunnet være med til at stille dem alle sammen.

Parkov: Fra den første Tid, vi have haft Lovforslag til Behandling, som tilsigtede at hjælpe Enker og faderløse Børn — det var disse Kategorier, som de oprindelig ved privat Initiativ indbragte Lovforslag omfattede — har der fra alle Sider her i Tinget været udtalt Sympati for en saadan Opgave og Forstaaelse af, at det

før eller senere maatte komme saa vidt, at man fik denne Opgave løst paa en for de paagældende tilfredsstillende Maade. Efter at Lovforslag vare blevne indbragte ad privat Vej og havde været Genstand for Behandling her, ogsaa i Udvalg — Udvalg, hvori jeg har haft den Ære at have Sæde, og hvori jeg har gjort mig til Talsmand for noget af det, som nu er kommet frem i den foreliggende Betænkning, nemlig at man skulde se at faa hele Spørgsmaalet om Understøttelse til Børn gjort til Genstand for en samlet Overvejelse — forekommer det mig, at det ikke er saa overraskende, som det synes at have virket paa adskillige Medlemmer, at det er lykkedes fra Udvalget at faa en enstemmig Opstilling af Ændringsforslag, selv om man naturligvis fra forskellige Sider har ønsket i nogen Maade at modificere disse Ændringsforslag. Det forekommer mig, at vi alle skulle glæde os over, at denne Enstemmighed er bragt til Veje i Udvalget, og at vi skulle glæde os over, om den kunde fortsættes ved en videre Behandling af denne Sag og af Sager af beslægtet Natur.

Jeg kan ikke se andet — det samme er udtalt fra forskellige Sider i Dag — end, at de her foreliggende Ændringsforslag medføre en betydelig Forbedring af Lovforslaget. Lovforslaget bygger nu i det store og væsentlige paa tre Forhold, som jeg gerne vil berøre lidt nærmere. Det er for det første, at Understøttelsen skal gives efter Skøn, for det andet, at Kommunalbestyrelserne skulle træffe Afgørelsen om Understøttelsen, og for det tredje, at hele Ordningen har en midlertidig Karakter. Jeg maa i Modsætning til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) sige, at det forekommer mig, at man netop er inde paa den rette Vej, naar man siger, at Understøttelsen skal bestemmes efter et Skøn. Forholdene ere saa vidt forskellige ikke alene i de forskellige Kommuner, men ogsaa i de forskellige Hjem, til hvilke der kan være Tale om at yde en Hjælp som den, Lovforslaget tilsigter, at det efter min Formening vilde være ganske urimeligt at fastslaa Takster, selv om de vare af større eller mindre Elasticitet. Det eneste efter min Formening rette og forsvarelige paa dette Omraade er at fastsætte Understøttelsen efter Skøn.

Maa jeg her lejlighedsvis berøre, at medens man oprindelig, som jeg før udtalte, i de Lovforslag, som bleve fremsatte